

Sygn. akt I C 1321/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016 roku w Dzierżonowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w L.

przeciwko A. Z.

o zapłatę kwoty 1.201.68 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1321/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luxembourg złożyła w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew, w którym zażądała zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej A. Z. kwoty 1201,68 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 21 lipca 2015 r. do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie tego żądania wskazała, że na podstawie umowy cesji nabył do wierzyciela pierwotnego (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanej z tytułu świadczonych jej usług na podstawie umowy z dnia 28 października 2011r. o nr (...). Wraz z zawartą umową pozwana otrzymała od pierwotnego wierzyciela do użytkowania kartę kodującą umożliwiającą odbiór sygnału telewizyjnego, który zgodnie z zawartą umową i regulaminem, zobowiązana była zwrócić po rozwiązaniu przedmiotowej umowy. W przypadku braku zwrotu przedmiotowego urządzenia wierzyciel pierwotny miał prawo obciążyć abonenta opłatami specjalnymi w wysokości określonej w umowie i regulaminie świadczenia usług. Powód wskazuje, że w dniu 16 maja 2014r. doszło do połączenia się (poprzez przejęcie w trybie art. 492 § 1 pkt. 1 k.p.c.) spółki (...) S.A. (spółka przyjmująca) i Canal + (...) S.A.(spółka przejmowana). Przekształcenie doszło do skutku poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Tym samym spółka przyjmująca weszła we wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształconej w zakresie zawartych umów bez konieczności ich aneksowania. W dniu 31 marca 2013r. wierzyciel pierwotny rozwiązał umowę abonencką z przyczyn leżących po stronie pozwanej. Według oświadczenia wierzyciela pierwotnego zawartego w umowie cesji wierzytelność istnieje i jest nieobciążona prawem osób trzecich. W dniu 22 grudnia 2014r. (...) S.A. dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 k.c., a pozwana została poinformowana o dokonanej cesji. Tym samym powód w przedmiotowym postępowaniu uzyskał czynną legitymację procesową. Kwota zadłużenia pozwanej na dzień wytoczenia powództwa wynosi 1201,68 zł, na którą składa się : - niezapłacona należność wynikająca z nieuregulowanego abonamentu- 132 zł,

- odsetki od tego składnika naliczane od 31 marca 2013r. do dnia wniesienia pozwu,
- opłata specjalna z tytułu braku zwrotu karty służącej do dekodowania sygnału TV w kwocie 300 zł,
- odsetki od tego składnika naliczane od 30 maja 2013r. do dnia wniesienia pozwu,
- opłata specjalna za rozwiązanie umowy przed upływem okres, na jaki została zawarta z przyczyn leżących po stronie abonenta- 299 zł,
- odsetki od tego składnika naliczane od 11 kwietnia 2013r. do dnia wniesienia pozwu,
- odsetki ustawowe naliczane do dnia cesji przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 330,72 zł,
- odsetki ustawowe naliczonej po dniu cesji do dnia wytoczenia powództwa w kwocie 39,96 zł,
- opłata specjalna o wartości sprzętu przekazanego abonentowi w ramach umowy najmu lub do bezpłatnego korzystania i niezwróconego po zakończeniu obowiązywania umowy w wysokości 100 zł,
- odsetki od tego składnika naliczane od 31 marca 2013r. do dnia wniesienia pozwu.

Powód podjął próby polubownego odzyskania należności, kierując do pozwanej wezwanie do zapłaty. Działania te okazały się jednak bezskuteczne.

Postanowieniem z dnia 01 września 2015r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, z uwagi na brak podstaw wydania nakazu zapłaty.

Pismem z dnia 24 września 2015 r. strona powodowa uzupełniła braki formalne oraz podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2011r. pozwana – A. W. (1) (pesel (...)) zawarła z Canal + (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o abonament. Umowa została zawarta na okres 19 miesięcy. Integralną częścią umowy był Regulamin, a pozwana oświadczyła, że zapoznała się z jego treścią. Pozwana otrzymała dekodery oraz kartę. Pozwana zobowiązana była do uiszczenia kwoty 100 zł, na którą złożyła się opłata aktywacyjna -1 zł oraz opłata za sprzedaż sprzętu- 99,00 zł. Canal + (...) Sp. z o.o. zastrzegł na swoją rzecz karę umowną w wysokości 299 zł w przypadku rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem 19 miesięcy od daty zawarcia umowy.

Dowód- umowa o abonament z dnia 29.10.2011r.- k. 10.

Na mocy uchwały walnego zgromadzenia z dnia 16 maja 2014r. spółka (...) S.A. z siedzibą w W. (spółka przejmująca) połączyła się ze spółką (...)+ (...) S.A. z siedzibą w W. (spółka przejmowana) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., tj. poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą.

Dowód- postanowienia z dnia 02.06.2014r.- k. 14.

W dniu 17 grudnia 2014r. spółka (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła z stroną powodową umowę szczegółową. Art. 1 umowy stanowił, iż: „na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29.04.2010r. („Umowa ramowa”) oraz w związku z rozstrzygnięciami negocjacji przeprowadzonych przez strony w terminie od 19.11.2014r. do 04.12.2014r. strony ustaliły, że postanowieniami niniejszej umowy szczegółowej zostaną objęte wierzytelności wskazane w liście wierzytelności stanowiącej załącznik nr 1 do niniejszej umowy szczegółowej, odzwierciedlający stan wierzytelności na dzień 16.12.2014r.”.

Dowód- umowa szczegółowa – k. 11-13.

Pismem z dnia 26 stycznia 2015r. pozwana – A. W. (2) została poinformowana o zmianie wierzyciela z (...) S.A.. Na dzień 01 stycznia 2015r. zadłużenie pozwanej wynosiło 2 971,96 zł :

- kapitał 2 189,70 zł ,
- odeski 782,26 zł,
- koszty 0,00 zł.

Została ona wezwana do zapłaty w/w kwoty w terminie do 12.02.2015r.

Dowód- informacja o zmianie wierzyciela oraz wezwanie do zapłaty z dnia 26.01.2015r.- k. 15-16.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c..

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

Ciężar dowodowy we wskazanym zakresie spoczywał zatem na stronie powodowej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanej należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z dokumentów przedstawionych Sądowi do oceny. Powód nie wykazał bowiem dostatecznie, że służy mu wierzytelność wobec pozwanej. Z dołączonych dokumentów przez powoda wynika wprawdzie fakt zawarcia przez A. W. (1) umowy o abonament w dniu 28 października 2011r. z (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Mają na uwadze numer pesel, Sąd uznał, że A. W. (1) to pozwana- A. Z.. Jednakże brak jest dowodów, aby prawa i obowiązku z tej umowy przeszły na rzecz powoda.

Strona powodowa nie wykazała, iż przysługuje jej legitymacja procesowa czynna w procesie. Na to okoliczność została bowiem dołączony dokument pt. „Umowa szczegółowa”. Dokument ten jest tylko uzupełnieniem umowy ramowej z dnia 29.04.2010r, której powód nie dołączył. Jednak mając na uwadze zasady wykładni woli stron umowy- art. 65 § 1 k.c.- można określić, iż zgodnym zamiarem stron było zawarcie umowy przelewu wierzytelności wskazanych w załączniku nr 1. Strona powodowa jednak nie dołączyła niniejszego załącznika. W związku z czym Sąd nie był w stanie ustalić ponad wszelką wątpliwość, czy faktycznie powód nabyła wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu. Zgodnie z treścią „Umowy szczegółowej” wierzytelności objęte tą umową będą ujawnione w Załączniku nr 1. Strona powoda nie dołączyła jednak do pozwu wyciągu z tego załącznika świadczącego o tym, że wierzytelność wobec pozwanej była objęta tą umową. Należy pokreślić, iż samo zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem na istnienie wierzytelności, a zwłaszcza na realne wykonanie świadczenia, skutkującego obowiązkiem zapłaty za jego spełnienie.

Tym samym w niniejszej sprawie brak jest także jakichkolwiek miarodajnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że doszło do przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanej na rzecz strony powodowej. Za taki bowiem nie można uznać ponad wszelką wątpliwość dowodu z umowy szczegółowej z dnia 17 grudnia 2014r., skoro nie wykazano, iż dochodzona wierzytelność była jej przedmiotem. Dokument ten stanowi jedynie potwierdzenie, iż został on sporządzony. Zdaniem Sądu orzekającego dowodem potwierdzającym legitymację czynną strony powodowej mogłaby być wyłącznie umowa cesji wierzytelności, a przy tym w pełni kompletna, zawierająca wykaz przejętych wierzytelności.

Na podstawie załączonych do sprawy dokumentów Sąd nie jest w stanie stwierdzić czy pozwana posiadała w ogóle jakiegokolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela. Na uzasadnienie żądania strona powodowa przedłożyła tylko umowę pozwanej z Canal+ (...) S.A. z dnia 28 października 2011r. Umowa określała tylko część treści stosunku prawnego łączącego strony, dalsze postanowienia były zawarte w regulaminie, którego strona powodowa już nie dołączyła. Sam fakt zawarcia umowy nie przesądza jeszcze o tym, że pozwana nie wywiązała się z tej umowy. Brak jest bowiem – na co powoływał się powód w pozwie- dowodu rozwiązania tej umowy z winy abonenta z dnia 31 marca 2013r. Tym bardziej, że powód dochodzi licznych świadczeń obciążających pozwaną na skutek rozwiązania umowy przed terminem. Wobec braku regulaminu Sąd nie jest w stanie określić, czy strona powodowa zasadnie dochodzi wszystkich składników żądanej kwoty. Z samej umowy wynika prawo pierwotnego wierzyciela do naliczania kary umownej w wysokości 299 zł, ale pozwana miała zapłacić niniejszą karę w terminie 7 dni od dnia wezwania do zapłaty. Nie dołączono dokumentu potwierdzającego, czy pozwana została wezwana do uregulowania tej kary umownej, w jakim terminie, od jakiej daty należy naliczać odsetki. W konsekwencji Sąd uznał, że powód nie przedstawił dokumentów źródłowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanej. Nie wiadomo bowiem natomiast, co jest podstawą należności w kwocie 1201,68 zł. Nie uszło uwadze Sądu, że w wezwaniu do zapłaty z dnia 26 stycznia 2015r. powód określił zobowiązania pozwanej na kwotę 2 971,96 zł. Nigdzie nie podano, że dochodzona kwota stanowi tylko część należności głównej.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanej, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa

zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła zarówno istnienia dochodzonych wierzytelności, jak i skutecznego dokonania ich przelewu na jej rzecz, należało powództwo oddalić.